

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 14.

Den. 1. April 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Joseph F. Smith,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 30te September 1877.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg befrygter, at jeg ikke skal være istand til at gjøre mig hørt af hele denne overordentlig store Forsamling. Jeg har i den senere Tid ikke været vant til at tale til saa mange Folk, men tværtimod kun til nogle Faa ad Gangen paa eet Sted. Det er vanskeligt for mig at tale, saa at Alle kunne tydelig høre mig i denne umaadelig store Bygning. Jeg har desuden ikke været ved godt Helbred i den senere Tid, idet jeg har havt et Sygdomsanfald siden min Hjemkomst, hvilket har taget betydeligt paa mine Kræfter.

Jeg er taknemmelig for det Privilegium at kunne møde sammen med Eder idag under saa gunstige Forhold som de, hvori vi befinde os, omendstjondt jeg i Forening med alle de Sidste Dages Bellige kun kan beklage Marsagen til min Navvarelse iblandt Eder. Det er kun nogle faa Maaneder siden jeg forlod mit Hjem og mine Venner her forat begive mig til Europa, idet jeg forventede at

skulle have en Mission paa et Par Aar og maafte længere. Men kort efter at have hørt om vor hedengangne Præsident, Brigham Youngs Død, modtog Broder Orson Pratt og jeg et Telegram fra vore Brødre, de Tolv, indbydende os til at komme hjem. Saasnart derfor vore Omstændigheder tillode det, begave vi os paa Vej og gjorde Rejsen fra England til denne Stad paa omtrent femten Dage

I de sidste faa Maaneder har jeg været beskæftiget med at prædike Evangeliet i England, efterfom der frembød sig Lejlighed for mig til at gjøre saa. Jeg rejste ikke ret langt omkring, efterdi min begrænsede Tid og andre Forholde ikke tillode det.

Det glædede mig at møde Broder Pratt i Liverpool sidste Juli, der kom til England forat udgive Mormons Bog, samt Lærdommens og Pagtens Bog i phonetiske Typer (Lydbogstaver). Han var flittigt beskæftiget i Udførelsen af dette Værk, da den sørgelige Efterretning

om Præsidentens Død naaede os. Forberedelserne vare saavidt fuldendte, at Typerne for Størstedelen vare anskaffede og afleverede til vort Trykkeri, og der var næsten truffet Foranstaltninger til Begyndelsen af dette. Men eftersom Broder Pratt selv er her, vil jeg overlade det til ham selv at berette om hans Mission og Arbejder.

Jeg kan med al Samvittighedsfuldhed sige, at i Løbet af den Tid, jeg har været fraværende fra mit Hjem, har jeg følt ligesaa stærk en Attraa i mit Hjerte som nogensinde for at fremme Guds Rige og Evangeliets Udbredelse iblandt dem, som sidde i Mørke. Og jeg føler, at jeg har gjort mit Bedste, som jeg efter Omstændighederne kunde, forat opfylde mit Begjær.

Som Missionærer have vi i den forløbne Sommer arbejdet utrætteligt i England, Skotland og Wales, idet vi benyttede os af enhver Lejlighed til at holde Forsamlinger paa Gaderne, Torvene og hvilketsomhelst Sted vi kunde erholde for dette Njemed, medens de Veldste gik fra Hus til Hus forat underrette Folkene derom og indbyde dem til at komme. Brødrene have med Glid og uden Ophør virket i den forløbne Sommer og paa denne Maade bestræbt sig for at udbrede Evangeliet. Paa mange Steder er deres Arbejde blevet kronet med opmuntrende Held, i mange Tilfælde have Forsamlinger paa fra et til tre Tusinde Mennesker forsamlet sig paa Fællederne og i de offentlige Parter for at høre de Veldste prædike. Det er vel sandt, at vi hidindtil kun have seet faa øjeblikkelige Frugter af dette Arbejde, men vi føle, at den gode Sæd er blevet udsaaet, at den vil falde i mere eller mindre god Jord, og at den paa den rette Aarstid vil bringe Omvendelsens værdige Frugter.

Den europæiske Mission er for nærværende, dersom jeg ligesom skal udtale mine Følelser om denne Gjenstand, uden synderligt Liv, det vil sige, talende om Storbritannien. Derimod er Værket blomstrende paa Kontinentet og overalt i Skandinavien. Paa nogle Steder i Tydskland, der før have været uigjennemtrængelige, bliver Evangeliet forkyndt. Der har fornylig fundet et Antal Daabshandlinger Sted i og omkring Berlin, og vi føle os opmuntrede i vore Arbejder i hint Land, vidende, at der saa længe og vedholdende har været gjort Bestræbelser for at aabne Evangeliets Dør for hin Nation, uden at Noget er blevet udrettet.

Njemedet med at sende Veldster til Jordens Nationer er, for at Verden kan kjende Sandheden, som den er i Jesum Kristus, og formevelst Lydighed dertil blive samlet med hans Folk og blive frelst i hans Rige. Vi ere taknemmelige for, at vi ere beskæftigede i det store Sidste Dages Værk, at Gud, vor himmelske Fader er i Spidsen og har bestemt at føre det frem til sejrrig Fuldbyrkelse. Derfor, saa længe vi sætte vor Lid til ham og gjøre det Bedste, vi kunne, for at fremme hans Hensigter, kunne vi være forvisede om, at Alt vil blive vel.

Jeg har været et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra min Barndom, og lige siden jeg begyndte at undersøge for mig selv, har jeg været tilfreds med min Religion, jeg har været fuldstændig overbevist om, at jeg arbejdede for en retfærdig Sag, idet jeg havde faaet enhver Forvisning om, at det var Guds og ikke Menneskenes Værk, og at det hører den Almægtige til at opholde det og udvalge og bruge de Redskaber, der ere bedst stikede til at fuldbyrde hans Hensigter, som staa til hans Naadighed. Jeg tror, at han altid har gjort saa og bestandig vil, indtil han fuldender

sit Bærk. Som Sidste Dages Hellige have vi enhver Grund til at fryde os i Evangeliet og i det Vidnesbyrd, vi have annammet om dets Sandhed.

Jeg gjentager, vi have Grund til at fryde os og være overordentlige glade, thi vi besidde Jesu Vidnesbyrd, Profetiens Mand, om hvilken Verden Intet kjender og ej heller kunne de uden Lydighed til Evangeliet.

Jesus forstod fuldkommen denne Gjenstand og forklarede den fuldelig, da han sagde: „Uden Nogen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige.“ Ved den første Tanke synes det, at Noget saa tydeligt og rimeligt let kunde gjøres begribeligt for alle Menneskers Forstand. Heraf den Følelse, som har ledet mange af de Sidste Dages Hellige til at tro, efterat deres Sind ere blevene oplyste ved Guds Mand, og Alt er blevet saa tydeligt og klart for dem, at de kun behøvede at fortælle deres Slægt og Venner, hvad de have lært, forat de da med Glæde skulde annamme det. Men hvor skuffede blive de ikke ved, efterat have fremstillet Himlens Sandheder for dem i Simpelt og Tydelighed, at høre dem sige: „Vi kunne ikke indse det!“ eller „Vi kunne ikke tro det!“ eller maaskee endog stride bittert derimod, hvilket langt almindeligere er Verdens Maade. De kunne ikke forstaa det. Hvorfor ikke? Fordi, som Jesus har sagt, at Ingen kan se Guds Rige, uden at blive født paany. J kunne prædike Evangeliet til Folket, saalange J ville, men uden at ydmyge sig for Herren som smaa Børn og anerkjende deres Afhængighed af ham for Lys og Visdom, kunne de ikke indsee eller forstaa det, omendstjøndt J kunne prædike for dem i saa stor Tydelighed, som det er muligt, at Sandheden kan blive meddelt fra en Person til en anden. Og dersom Nogen virkelig skulde tro

Eders Vidnesbyrd, saa vilde det kun være Tro. De vilde ikke se, som J se, eller forstaa, som J forstaa, indtil de vise Lydighed til Evangeliets Fordringer, og efter Syndernes Forladelse modtage den Hellig-Mand. Da kunne ogsaa de se, ligesom J se, thi de have den samme Mand; da ville de ikke Sandheden, ligesom J gjøre, og undre sig over, hvorfor de ikke kunde fatte det før, eller hvorledes der kan være Nogen med almindelig Forstand, som ikke kan forstaa saa tydelige og slaaende Sandheder.

Jeg har i nogle faa Maaneder prædiktet til Verden, og det vilde maaske ikke være afvejen for nogle faa Djeblikke at dvæle ved nogle af Evangeliets Principer, som om jeg talede til Fremmede, naftet jeg føler, at jeg er i de Sidste Dages Helliges Midte.

Omtrent det første Spørgsmaal, som en oprigtig Undersøger vilde stille, vilde være: „Hvad er Deres religiøse Tro?“ eller: „Hvorledes ere Evangeliets Principer, saaledes som J forstaa dem?“ Jeg har ikke ifinde at fortælle Eder Alt om Evangeliet i een Tale, men jeg kan fortælle Eder nogle af mine Begreber om nogle af dets Principer, der ere vigtige at kjende ikke alene for de Sidste Dages Hellige men for alle Menneskenes Børn, paa det at de kunne blive frelste i Guds Rige.

Det er da først nødvendigt at have Tro paa Gud, „idet Tro er det første Princip i aabenbaret Religion og Grundvolden til al Retfærdighed.“

Tro paa Gud er at tro, at han er til, og „at han er den eneste højeste Styrrer og uafhængige Væsen, i hvem al Fylde og Fuldkommenhed og hver god Egenskab og Princip seløstændigen bor,“ og i hvem Troen af alle andre fornuftige Væsener maa forenes for Liv og Frelse, og endydeligere, at han er den

store Staber af alle Ting, at han er almægtig, alvidende, og ved sine Gjerninger og sin Lands Kraft allestedsnærværende.

Det er ikke alene nødvendigt at have Tro paa Gud, men ogsaa paa Jesus Kristus, hans Søn, Mennefteslægten's Frelser og den nye Pagtes Midler, og paa den Hellig-Land, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, „den samme i alle Tidsaldre og for evigt.“

Efterat være kommet i Besiddelse af denne Tro er det nødvendigt at omvende sig. Omvende sig hvorfra? Fra enhver Synd, hvori vi have gjort os skyldige. Hvorledes skalde vi omvende os fra disse Synder? Bestaar Omvendelse i Bedrøvelse over Fejltrin? Ja; men er dette Alt? Paa ingen Maade. Kun sand Omvendelse er antagelig for Gud, Intet mindre vil svare til Hensigten. Hvad er da sand Omvendelse? Sand Omvendelse er ikke alene Bedrøvelse over Synder og ydmyg Bod og Anger for Gud, men det medfører Nødvendigheden af at vende sig fra dem og ophøre med alle onde Gjerninger og Vaner, enfuldstændig Forbedring af Ens Levnet, en sand og levende Forandring fra Ondt til Godt, fra Last til Dyd, fra Mørke til Lys. Og ikke alene dette, men tillige faa vidt muligt at gjøre Oprensning og Erstatning for al den Uret, som vi monne have gjort, at betale vor Gjæld, og gjengive til Gud og Mennesker deres Ret, hvad vi ere dem skyldige. Dette er sand Omvendelse og der udfordres hele vor Viljekraft og alle vore Legems- og Sjælsvener for at fuldbyrde dette herlige Omvendelses Værk; da vil Gud modtage det.

Efter saaledes at have omvendt sig, er den næste nødvendige Ting Daab, hvilken er et væsentligt Princip af Evangeliet; Ingen kan indgaa i Evangeliet's Pagt uden den. Den er Døren til Kristi

Kirke, vi kunne ikke indkomme deri paa nogen anden Maade, thi Kristus har selv sagt det; „Bestenkelse“ eller „Overgypelse“ er ikke Daab. Daab betyder Reddypelse i Vand og maa administreres af En, som har Myndighed i Faderens, Sønnens og den Hellig Lands Navn. Daab uden guddommelig Myndighed er ikke gyldig. Den er et Billede paa Jesu Kristi Begravelse og Opstandelse og maa ske i Lighed dermed ved En, som er befuldmægtiget af Gud, paa den foretrevne Maade, ellers er den ugyldig og vil ikke blive antagen af ham, ej heller vil den bringe Syndernes Forlædelse, Njemedet, hvorfor den var bestemt, men hvo, som har Tro, øver en sand Omvendelse og bliver „begravet med Kristus i Daaben“ af En, som har guddommelig Myndighed, vil erholde Syndsforlædelse og er berettiget til den Hellig Lands Gave ved Haandspaalæggelse. Kun dem, som ere befuldmægtigede af Jesum Kristus, have Magt eller Fuldmagt til at meddele denne Gave. Den Hellig Lands Embede er at bære Vidnesbyrd om Kristus eller vidne om ham, og bekræfte den Troende i Sandheden ved at bringe til hans Sind forbigangne Ting og vise eller aabenbare nærværende og tilkommende Ting. „Men Trøsteren, hvilken er den Hellig-Land, som Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting og bringe til Eders Erindring Alt, hvad jeg har lært Eder“. „Den skal vejlede Eder ind i al Sandhed.“ Saaledes kan Ingen uden den Hellig-Lands Bistand kjende Guds Vilje, eller at Jesus er Kristus, Verdens Forløser, eller at den Retning, han følger, de Gjerninger, han udøver, eller hans Tro er antagelig for Gud, og saaledes, at de ville sikke ham det evige Livs Gave, den største af alle.

„Men,“ siger en Indvender, „have vi ikke Biblen, og ere de hellige Skrifter

ikke istand til at gjøre os vise til Salighed?" Jo, forudsat at vi adlyde dem. „Den ganske hellige Skrift er indblæst af Gud, og er nyttig til Lærdom, Overbevisning, Rettelse og Optugtelse i Retferdighed, at det Guds Menneſke kan vorde fuldkomment dygtiggjort til al god Gjærning. De „gode Gjærninger“ er den store Fornødenhed. Biblen selv er kun et hødt Bogstav, det er Anden, som levendegjør. Vejen til at erholde Anden er den, der her er saa tydeligt udvist i Skrifterne. Der er ingen anden. Derfor er Lydighed til disse Principer absolut nødvendig forat opnaa den Salighed og Ophjælpelse, som Evangeliet oplyser os om.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Myndighed, saa afhænger næsten Alt heraf. Ingen Ordinaner kunne udføres antageligen for Gud uden guddommelig Myndighed. Ligemeget hvor inderligt Menneſkene end tro eller bede, med mindre de blive begavede med guddommelig Fuldmagt, kunne de kun handle i deres eget Navn, og ikke retmæssigen eller antageligen i Jesu Kristi Navn, i hvis Navn alle disse Ting maa ske. Nogle antage, at denne Fuldmagt kan erholdes af Biblen, men Intet kan være mere urimeligt. Biblen er kun en Bog, der indeholder inspirerede Mands Skrifter, nyttig til Lærdom, Overbevisning, Rettelse og Optugtelse i Retferdighed, som saadan burde vi holde den hellig, men den Mand, Magt og Myndighed, formedelst hvilken den er skreven, kunne ikke findes i den, ej heller kunne de erholdes derfra. „Thi ingen Profeti fremsførtes nogensinde ved menneſkelig Vilje, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig Mand.“ Derfor denne Fuldmagt kunde erholdes ved at læse og tro Biblen, vilde altsaa Alle, som læste og troede den, saa den, den ene lige med den Anden. Jeg har læst

Biblen og har ligesaa god Grund til at tro den som nogen Anden, og jeg tror den af mit ganske Hjerter; men dette giver mig ikke Fuldmagt til at undervise Menneſkene i Herrens Navn, eller til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger. Dersom Skrifterne vare den eneste Kilde til Kundskab, saa vilde vi være uden Kundskab for os selv, og maatte bygge vort Haab om Frelse paa en blot Tro paa Andres Vidnesbyrd og Udsagn. Dette er ikke tilfredsstillende for mig; jeg maa vide for mig selv, og dersom jeg underviser om disse Ting, maa jeg være ifklædt samme Lys, Kundskab og Fuldmagt som hine, der i fordums Dage virkede i lignende Kaldelse. Hvorledes kunde jeg ellers forklare Sandheden og bære Vidnesbyrd, saaledes som de gjorde?

Hvad Ret vilde jeg have til at sige: „Saa siger Herren“, og opfordre Menneſkene til at omvende sig og lade sig døbe i Herrens Navn? eller at sige: „Denne Jesus har Gud oprejst fra de Døde, hvorom vi alle (Apostlene) ere Vidner“. Og derfor, lad alle Menneſker „vide for vist, at Gud har gjort den samme Jesum, som blev korsfæstet, baade Herre og Kristus.“ Ingen kan uden den Hellig Mand, som de fordums Apostle vare i Besiddelse af, vide eller kjende disse Ting, derfor kunne de ikke forkynde dem med Myndighed, ej heller undervise og berede Menneſkene for Guds Salighed. Gud, den Almægtige, er den eneste Kilde, hvorfra denne Kundskab, Magt og Befuldmyndigelse kan erholdes, og dette formedelst den Hellig Mands Virken.

Skrifterne kunne tjene som en Beviser til at lede os til Gud og sølgelig til Besiddelse af alle Ting, der ere nødvendige for Liv og Frelse, men de kunne ikke gjøre mere.

Efterat have fulgt dette Exempel og

gjort de Gjæringer, der ere blevne befalede baade af Kristus og hans Apostle, saavel de nuværende som de forðums, er jeg lykkelig ved det Privilegium at forkynde for Jordens Beboere, at jeg har modtaget dette Vidnesbyrd for mig selv. Jeg veed, at disse Ting ere sande. Jesus, min Forløser, lever, og Gud har gjort ham baade Herre og Kristus. At kjende samt dyrke den sande Gud i Aand og Sandhed er Menneskets Pligt. At hjælpe og dygtiggjøre det hertil er den Hellig-Aands Pligt og Embede. Menneskene kunne forsejle deres Maal, formedelst Bakken og Utrofskab, men Guds Aand vil aldrig forsejle, vil aldrig forlade trofaste Disciple. Jeg kan sige som En, der har gjort Forsøget, thi det kan kaldes et Forsøg for en Nybegynder, at Alle, der ville følge den Vej og an- namme den Lærdom, der saaledes er os vist, vil ved Trofasthed blive bekjendt med Sandheden og skulle kjende, om Lærdommen er af Gud eller af Mennesker, og de ville fryde sig deri ligesom alle gode og trofaste Sidste Dages Hellige.

Her er en Ordinance, som vi nu administrere, nemlig den hellige Nadveres Sakramente; den er et af Evangeliets Principer, der er ligesaa nødvendig at iagttage for de Troende, som noget andet af Evangeliets Principer. Hvad er [Njemedet] dermed? Det er, at vi bestandig skulle ihukomme Guds Søn, der har forløst os fra evig Død og bragt os til Liv igjen formedelst Evangeliet. Først Kristi Komme til Jorden ihukommedes det af Jordens Beboere, til hvem Evangeliet forkyndtes, ved en anden Ordinance, der bestod af Dfving af Dyr, en Ordinance, som var et Billede paa det store Sonoffer, der skulde ske i Midten af Tiden. Derfor blev Adam, efterat han var udvist af Edens Have, befalet at frembære Offere for

Herren; ved denne Handling blev han og alle de, der deltog deri, erindrede om Frelseren, som skulde komme forat forløse dem fra Døden, der, hvis det ikke havde været for den Forsoning, som han gjorde, for bestandig vilde have udelukket dem fra igjen at dvæle i Guds Nærværelse. Men ved hans Komme og Død blev dette Bud fuldbyrdet, og han indstiftede Nadveren og befalede sine Efterfølgere at nyde samme i alle kommende Tider, forat de kunde erindre ham, ihukomme, at han har forløst dem og ligeledes, at de havde indgaaet den Pagt at holde hans Bud og vandre med ham i Tjenspødsken. Derfor er det nødvendigt at nyde Sakramentet som et Vidnesbyrd for ham om, at vi i Virkeligheden erindre ham og ere villige til at holde de Befalinger, han har givet os, saa at vi bestandigen kunne have hans Aand hos os, ja indtil det Sidste, og ligeledes at vi kunne forblive i Forladelsen af vore Synder.

I de forskjellige Husholdninger er der mange Forskjelligheder med Hensyn til visse af Evangeliets Fordringer. For Exempel i Noahs Dage, da han prædikede Evangeliet for Verden før end Syndfloden, blev der givet ham en særlig Befaling til at bygge en Ark, forat, i det Tilfælde at Folket skulde forkaste ham og det Budskab, der sendtes dem, han selv og Alle, som troede ham, kunde blive frelste fra den Ødelæggelse, der ventede dem. I denne Husholdning er der et Princip eller Befaling særegen for den. Hvad er det? Det er Folkets Indsamling til eet Sted. Dette Folks Indsamling er ligesaa nødvendig at efterkomme for de Troende som Tro, Omvendelse og Daab eller nogenjomhelst anden Ordinance. Det er en væsentlig Del af Evangeliet for denne Slægt, ligesaa meget som Nødvendigheden for

Noah at bygge en Ark var en Del af Evangeliet i hin Husholdning. Dengang blev Verden ødelagt ved en Vandflod, nu vil den blive ødelagt ved Krig, Pest, Hungersnød, Jordstjælv, Storme og Orkaner, Søen gaaende over sine Bredder, usunde Dunster, Sygdom og ved Ald og Guds Brede's Lyn, udgaaende til Babylons Ødelæggelse, Engelen's Raab til de Rejsfærdige i denne Slægt er: „Kom ud af hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“ Vi tro ogsaa paa Principet direkte Aabenbaring fra Gud til Menneskene. Det er en Del af Evangeliet, men er ikke særegent for denne Husholdning. Det er fælles for alle Tidsaldre og Uddelinger af Evangeliet. Evangeliet kan ikke administreres, ej heller kan Guds Kirke vedblive at eksistere uden dette. Kristus er sin Kirkes Hoved og ikke Menneskene, og Forbindelsen kan kun opretholdes ved direkte og fortsat Aabenbaring. Det er ikke et arveligt Princip og kan overleveres fra Fader til Søn eller fra Slægt til Slægt, men er et vigtigt levende Princip, der kun kan nydes paa visse Betingelser, nemlig formedelt fast Tro paa Gud og Lydighed til hans Love og Befalinger. I det Øjeblik dette Princip bortskrives, driver Kirken for Bind og Bejr, idet den er adskilt fra dens stedse levende Hoved. Den kan ikke forblive i denne Tilstand, men maa ophøre at være Guds Kirke, og lig et Skib paa Søen uden Kaptajn, Kompas og Ror, driver den som et Bytte for Storme og Bølger, for bestandig kæmpende menneskelige Lidenskaber og verdenslige Interesser, Hovmod og Daarskab, for omsider at strandes paa Præsteligis og Dørtros Skær. Den religiøse Verden

er i denne Tilstand idag, modværende for den store Ødelæggelse, som venter den, men der er en Ark beredt for Saadanne, som ere værdige det evige Liv, ved de Helliges Indsamling til den Almægtiges Kamre, hvor de skulle være bevarede, indtil Guds Brede er gaaet over.

Ægtefæb er ligeledes et af Evangeliets Principer eller Ordinancer, og yderst væsentligt for Menneskeslægten's Lykke, hvor uvæsentligt det end kan synes, eller hvor let det end betragtes af Mange. Der er intet overflødigt eller unødvendigt Princip i Livets Plan, og der er intet Princip af større Betydning eller mere væsentligt for Menneskets Lykke, ikke blot her, men i Særdeleshed herefter, end netop Ægtefæb. Desuagtet ere alle nødvendige. Hvad vilde det nytte En at blive døbt og ikke annamme den Hellig-Aand? Og sæt, at han gik lidt videre og erholdt den Hellig Aand og Jesu Vidnesbyrd og derefter stod stille paa Bejen, hvad vilde det nytte ham? Aldeles Intet, men det vilde derimod forsøge hans Fordømmelse, thi det vilde være det Samme som at nedgrave sit Pund i Jorden. For at sikre os en Fylde af Betsignelser, maa vi annamme Evangeliets Fylde, Dog vilde Menneskene blive dømt og belønnede efter deres Gjerninger. „Den, som veed at gjøre det Gode og ikke gjør det, begaar Synd“. De, som annamme Evangeliet og faa Lys og Kundskab, faa at de kunne forstaa andre Principer og dog ikke adlyde dem, ville komme under denne Lov, sølgelig vil deres Fordømmelse forøges og det, som de have erholdt, vil maaske blive taget fra dem og givet til dem, som ere mere værdige.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Indsamlingens Nødvendighed.

Nutidens populære Religionsfamsfund kunne meget vel undvære en saadan Lærdom som den ovennævnte. Hvor forskjellige Sætter ere til som Resultaterne af menneskelige Udforstninger og Indfald, hvor en guddommelig Befalings Forpligtelse er ukjendt, og sølgelig Himlens Vilje med Hensyn til den Slægt, hvori vi leve, ikke søges, kan en saadan Tølelse som den af Nødvendigheden af Indsamling ikke finde Rum; thi dersom denne Lærdom fremsførtes af eet Parti, vilde den med samme Myndighed bliive forkastet af et andet, eller dersom to eller flere stemte overens om denne Gjenstand, saa vilde Beliggenheden for deres Indsamlingssted bliive et andet Stridspunkt. For ethvert tænksomt Sind maa de sundne Tidaldres Historie med Hensyn til Kristenhedens Sætter overbevise Enhver om, at Menneskene have været overladede til dem selv uden guddommelig Aabenbaring som deres Vejleder, blot menneskelig Visdom er blevet sat i Stedet for guddommelig Vejledning, medens enhver paafølgende Slægt har medbragt en talrig Forøgelse af theoretiske Meninger om hin mest ophøjede Videnskab, Menneskeslægtenes Frelse. Og dog kan der for [det estertænksomme Sind næppe være noget Urimeligt, end at et Menneske føler sig tilfredsstillet ved de Aabenbaringer, som Gud behagede at give i fordums Tidaldre, uden at søge direkte Vejledning for sig selv fra den samme evigvarende og rige Kilde til al Kundskab. Et fløgtigt Blik paa Fortidens Historie i de hellige Optegnelser vil overbevise ethvert fordomsfrit Sind om, at de forskjellige Aabenbaringer, der bleve givne fra Tid til anden, vare særlig afsættede til de Indvilder, som modtog dem, og de Forholde, hvorunder de bleve givne. Og det er ogsaa meget tydeligt, at naarsomhelst Himlens Gud havde et Folk paa Jorden, som han anerkjendte, at de ikke sloge sig til Ro med hvad deres Forfædre havde annammet, men søgte med samme Tro som de den nødvendige Lærdom og Undervisning fra Himlen angaaende deres egne særlige Forholde. En stor Del af det Nye Testaments Indhold bestaar af Epistler, skrevne til forskjellige Grene af den tidligere kristne Kirke ved særegne Lejligheder, indeholdende undervisende Lærdomme og Frettesættelser for Uretfærdighed, ligesom Tilfældet kunde være, og ere under lignende Omstændigheder vel værd vor Opmærksomhed, og det bør os at bevare dem i vort Sind som Dele af evig Sandhed. Men burde ikke vor Agtelse for Fortidens inspirerede Lærdomme lede os til at skattere, hvor stort et Værd saadanne Meddelelser vilde have, som med samme Myndighed bleve givne til os selv.

Der er derfor ingen Undskyldning for den Modspølelse, som den kristne Verden nærer for guddommelige Meddelelser. Enhver Side i de hellige Skrifter er, saa at sige, en Borgen for, at vi kunne forvente de samme Privilegier, medens Verdens Tilstand i det Hele taget saavel som den absurde Forvirring angaaende Religion, der eksisterer og stedse tiltager, taler som det var med Tordenrøst om Nødvendigheden af, at Gud aabenbarer skjulte Ting og atter taler til Menneskeslægten, saa at

de ikke længere behøve at tumle om i Mørke og Uvidenhed, men at de maa vaagne for at lytte til Herrens Røst og vandre i Himlens Lys og under Vejledning af hin Visdom og Kundskab, der kommer fra oven.

Det har behaget Himlens Gud at kalde sin Tjener, Profeten Joseph, i den ellefte Time og meddele sin Vilje til ham, saa at Arbejdere atter kunne gaa ud forat beskære hans Bingsaard for sidste Gang, førend Naadens Dag er forbi og de Ugudelige blive tilintetgjorte forat forberede Indførelsen af en Retfærdighedsregering, den herlige tusindaarige Hvile.

Formedelt ham som Redskab er et nyt Lys brudt frem over Verden, aabenbarende Fortidens mægtige Hemmeligheder og lejlighedsvis udfoldende klare Glimt af Fremtidens ophøjede Begivenheder og den Herlighed, der vil tilkjendegives ved den Herre Jesu Kristi Aabenbarelse.

Vi ere komne til Kundskab om Nødvendigheden af at Menneskene have Fuldmagt og Myndighed, førend de fremstaa i Egenkab af En, sendt af Gud. Vi have hørt forkyndt evig Sandheds simple Principer, ubesmitte af Menneskenes Fordærvelse, hvilke det har behaget Herren at kundgjøre til Frelse for Menneskeflegten. Den ophøjede og velsignelsesrige Lov af Adoption i Guds Slægt er atter bleven bragt for Lyset. Vi have lært at betragte Menneskeheden i dens sande Tilstand, og at fatte Anvendeligheden af hine Principer og Ordninger, der ere blevne kundgjorte til vort Bedste.

Vi ere blevne satte istand til at bortkaste Menneskenes Meninger og sektariske Zæer, hvoraf vore Sind havde været fængslede, at afkaste alle Baand og frigjøre os med den Frihed, hvormed ene Kristus kan gjøre os fri.

Vi ere blevne satte istand til at indse Guds Trofasthed ved Opfyldelsen af hans Forjættelse til Josephs Hus ved Opdagelsen af, at det vestlige Kontinents Urindbyggere ere en Levning af den Mangfoldighed af Nationer, som det profeteredes, at Josephs Sæd skulde blive. Formedelt Oversættelsen af deres Fædres Ord have vi modtaget Frelsens herlige Principer, og vi glæde os ved at se Josephs Træ, der var i Ephraims Haand, blive taget og ved Guds Kraft lagt til Juda Træ forat blive Et i deres Vidnesbyrd om Guds evige Trofasthed. Vi lære den store Hemmelighed, at Ephraims Sæd er blevet adspredt iblandt alle Nationer forat fremkomme i Herrens belejlige Tid og blive Redskaber i hans Hænder til at bringe Folket tilfammen fra Jordens Ender.

Formedelt Lydigheden til Ordene af Guds Tjenere have vi modtaget Guds Lands Udgydelse i de mangfoldige Gaver og Betsignelser, der nødes af Guds Folk i henrundne Tidsaldre, og ved saaledes at have faaet Kundskab om forjættet Sandhed fryde vi os ved den Stilling, vi indtage overfor den store Almagts Gud.

Disse ere da nogle af de herlige Principer og Privilegier, som vi ere blevne bekendte med og fryde os ved, medens vi endnu ere iblandt Fremmede for Sandheden og befinde os midt i det store Sidste-Dages Babylon.

Derjom der da spørges, hvorfor vi indsamles, da ville vi først svare, at det er, fordi det er Guds Befaling, fra hvem vi have modtaget saa mange Goder og hvis Trofasthed vi have erfaret ved Modtagelsen af de Betsignelser, som han har forjættet dem, der adlyde ham.

Og atter, efterat have sluttet Pakt med Gud have vi modtaget af hans Land,

hvilken Verden ikke kan fatte, vore Haab og Attraaer ere blevene forandrede, vi have erholdt et nyt, livgivende og udødeligt, Livets, Lysets og Kundskabens Princip, og vi ønske at indaande en Atmosfære, der ikke besmittes af de Ugudelige, at være i Selskab med dem, der bevæges af den samme Aand, og at nyde den Harmoni, der alene kan findes i Guds Folks Selskab.

Uf hvad vi allerede have modtaget, forstaa vi, at vi ere kun Børn i Guds Visdom og Kundskab, at vi iblandt Jordens hedenske Nationer ikke kunne opnaa de herlige Privilegier, der vente Guds Folk, at det kun er i Guds Templer, at vi, lutrede og helligede og beredte for de hellige Ordninger, kunne erholde de større Ting i vor himmelske Faders Rige.

Vi erholde i Skrifterne Forsikring om, at Guds Folk eller Hellige i de sidste Dage skulle blive en Nation, at Riget og Magten skal gives til den Allerhøjstes Hellige. Hvorledes kunne vi uden at samles blive en Nation og opbygge Guds Rige og et Zion paa Jorden? Det har til enhver Tid været en Forbandelse for et Folk at blive adspredt og adsplettet; og hvorledes skulde Guds Rige blive organiseret, adspredt iblandt Nationerne?

I en national Egenkab maa de Hellige da samles tilfammen, paa det de kunne modtage hine Ordninger og Institutioner fra Himlen, der gjøre dem skikkede til at være Borgere i Guds Rige.

De Hellige i de sidste Dage blive befalede at drage ud fra Babylon, at de ikke skulle blive delagtige i dets Synder og rammes af dets Plager, at medens de Ugudelige dræbe hverandre, medens Throner og Riger falde og opløses, og Folkene vansmægte i alstens Elendighed, de Hellige skulle opbygge Guds Rige i Fred og Herlighed; „de skulle worde eet Folk paa Zions Bjerge, og Herren skal være deres Konge“. Næsten alle de hellige Skrifter tilligemed Aabenbaringerne i de sidste Dage advare om de Trængsler og Straffedomme, som Herren vil bringe over Jordens Nationer. Gud har mistkundeligen udpeget os et Sted, hvortil vi kunne fly forat undgaa disse Ting, „medens Bredden varer“, medens vi til samme Tid skulle berede os for Menneskenes Søns Komme.

Og efter som der ofte gjøres det Spørgsmaal, hvorfor er Amerika udvalgt som Indsamlingssted, hvorfor skulde ikke en anden Del af Jorden udvalges til det Sidste-Dages Zion, saa svare vi, fordi det er i Opfyldelse af Guds Forjættelser, fordi det er det Land givet til Josephs Efterkommere i „Jordens Midte“.

Gjensidig Beskyttelse fordrer ligeledes, at de Hellige samles tilfammen. Der som de have annammet Guds Aand, saa er der ingen større Sandhed end denne, at Verden vil ha de dem, ligesom den havde deres Herre og Mester; der kan ingen Overensstemmelse være mellem Verdens Aand og den Aand, der raader i Guds Helliges Hjertes, derfor se vi Nødvendigheden af at holde os til vore Egne, hvor gjensidig Kjærlighed og Harmoni hersker, saa at vi kunne støtte hverandre paa Livets Vej, og Love og Institutioner kunne være i vor Midte, som ere i Overensstemmelse med Herrens Vilje.

Vi se ogsaa Guds Forsyn deri, at der intet Sted findes paa den hele, vide Jord, der ved dets politiske Institutioner, dets naturlige Rigdom og Frugtbarhed er saa vel skikket til Djemedet som det, og naar alle Ting aabenbares, vil det

maaſte befindes at have været Skuepladsen for nogle af de mægtigſte Begivenheder, ſom nogenſinde have fundet Sted paa denne Jord i Tidernes Løb.

Vi have ſaaledes ſøgt at fremſtille nogle ſaa af de Grunde, hvorfor det er nødvendigt for de Hellige i de ſidſte Dage at indſamles; paa det at Herren kan have et Gjenomsfolk, nidkjært til gode Gjæringer, der ſkal være Bruden, ſmykket og beredt for Brudgommens Komme, ſom ſkal fryde ſig i hans Selskab paa den Dag, naar han ſkal herſke paa Zions Bjerg og i Jeruſalem og hans Herlighed være over hans Folk. Og endelig, efterſom det er Herrens Befaling til hans Hellige, ſaa ere vi viſſe paa, at den vil medføre endnu langt ſtørre Veſignelſer og indeholder langt ſtørre Formaal, end vi nu kunne indſe og fatte, thi hvormeget højere ere ikke Guds Tanker og Veje end Menneſkenes.

Konferencemøderne ville blive affholdte i følgende Orden:

Aalborg	den 13de og 14de April,
Aarhus	den 20de og 21de "
Kjøbenhavn	den 4de og 5te Maj,
Staane	den 11te og 12te "
Gøteborg	den 18de og 19de "
Kriſtiania	den 25de og 26de "
Stockholm	den 1ſte og 2den Juni.

Den første Emigration for iaar kommer til at afgaa fra Kjøbenhavn den 26de dennes, og de, ſom have beſtemt at følge med dette Selskab, maa indſinde ſig her Dagen iforvejen. Paa Grund af Pengenes Værdi i Amerika bliver Rejſen paa Jernbauerne der noget dyrere, og Priſerne blive indtil videre ſom følger:

For hver Perſon over 12 Aar	290 Kr.,
imellem 5 og 12	— 145 —
— 1 og 5	— 50 —
under 1	— 20 —

Øvrige Anordninger ere uforandrede.

Korrespondance.

(Fra «Millennial Star».)

Amerika.

Salt Lake City den 28de Febr. 1878.	Underſtøttelſe til deres Emigration. Der vil uden Tvivl blive gjort Alt for at
Ældſte H. W. Raiſbitt.	hjælpe dem. Brødrene forſømme aldrig
. . . Jeg haaber, at ingen uberettigede Forhaabninger opvækkes hos de fattige Hellige med Henſyn til at ſaa	ved vore ſjerdingaarlige Konferencer at paalægge Folket at erindre de værdige

Fattige iblandt deres Brødre og Søstre, som længes efter Udfrielse fra den gamle Verden, forat de kunne undgaa de Krigens, Hungernødens og Pestens Trængsler, som svæve over Jordens Nationer, og jeg forsikrer Eder, at de Hellige i Zion have dyb Medfølelse med deres mindre begunstigeede Søstrende i Udpreddelsen.

Men de haarde Tider, der lig en Flodbølge ere rullede over Jorden i de sidste faa Aar, ere til en vis Grad blevene sølte endogsaa i disse fredelige Dale. Mange have uforstandigt indladt sig i Spekulationer og Forretninger, som overstrede deres Midler, og finde sig nu trykkede og indskrænkede af deres Forpligtelser, medens de næsten overmenneskelige Anstrængelser af de mere Trofaste for at bygge Templer overalt i Landet have næsten udtørret Kilderne af rede Penge. Mange have ogsaa i Fortiden stridt haardt for at skaffe Midler til at hjælpe deres Slægtninge og maa nu sørge for dem, indtil de kunne hjælpe sig selv, hvilket udfordrer Tid og Anstrængelse, medens nogle Saa have overladt Byrden af at betale deres Emigration til deres Belgjører. Mange, som ere blevene hjulpede af Emigrationsfondet, ere døde, efter som de for en stor Del have været Gamle og Svage; Andre ere endnu sammenlignelsesvis fattige, endnu Andre undvige deres Forpligtelser og Nogle have endnu ikke haft Tid til at betale, derfor ville kun Saa være istand til at opfylde de Krav, der stilles til dem.

De Hellige her ere hverken ledige eller uwillige, men de have Templer, Forsamlingshuse, Skolehuse, Fabrikker og Tabernakler at bygge, Beje og Broer at anlægge igjennem Bjergegne, dem selv og Familie at opholde, deres Børn at uddanne og opdrage og de Fattige i

deres Midte at sørge for. De Hellige ere villige, og vi maa se hen til Dagen for Guds Kraft. Intet Folk har i saa kort Tid med saa faa Hjælpenidler gjort saa meget. De have i Sandhed været velsignede af Gud.

Men formedelst Overanstrengelse og Bestræbelser forat gjøre for meget have vi til en vis Grad udsaaet mere, end vi have indsamlet. Der styldes nu over en Million Dollars til det vedvarende Emigrationsfond, saa De seer, at vi behøve lidt Tid. Vi leve og vore, sølgelig ere disse kun Smaagjenstande i Sammenligning med Zions vedvarende Belfærd.

En Ting burde indskræpes de Hellige i den europæiske Mission, det er, at de maa søge at hjælpe sig selv. Der som Mange af dem vilde lægge deres Tobak og Piber tilside, drikke mindre Øl og stærke Drikke, købe færre Gjenstande, som de kunde undvære, og undgaa enhver unødvendig Udgift i det Hjem at sammen spare deres Ører, indtil de blive til Kroner, saa kunde de i Løbet af nogle faa Aar emigrere sig selv.

Jeg veed fuldt vel, at disse Bemærkninger ikke finde Anvendelse paa Alle, men desuagtet paa altfor mange, som ivrigt ønske Udfrielse fra Babylon. Der som en Krig skulde bryde ud, hvormed Europa for nærværende trues, kunne Penge maaste blive rigelige og Tiderne livlige for en kort Stund. For mange ville maaste ved den bedrageriske Udfigt til øjeblikkelig Velstand lade sig hændyffe til at søle Sikkerhed og No, eller Tilfredshed for Fremtiden, men det vilde være vel for Saadanne at erindre, at efter Flod følger altid den lave Ebbe. Der kan ikke mere være nogen vedvarende Velstand eller Lykke for Jordens ugudelige Nationer. Freden er borttagen, Dyd og Visdom bortsvæve paa Morgenens Vinger og forlade Verden; Gud har bestemt at

tugte Nationerne, Babylon er dømt og Raabet er: „Kom ud af hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“ Zion skal endnu blive hele Jordens Fryd.

Fred hersker i vor Midte. Herren, den Almægtige er med sit Folk, og jeg

veed ikke, at det nogensteds staaer skrevet, at „den lille Sten“ skal blive en Del af det store Billede, og det seer visjeligen ud, som om vor Nation søgte at forvise og udrydde os.

Gud velsigne Dem.

Deres Broder,
Joseph F. Smith.

Phonographen.

En bekjendt nordamerikansk Elektriker, Mr. Thomas A. Edison, skal have opfundet et Instrument, som han kalder Phonographen, ved hvilken man skal kunne opbevare eller aflagre den menneskelige Stemmes Ord paa en Metalplade, som man efter Behag kan sende, hvorhen i Verden det skal være, og hvis Modtager, ved Phonographens Hjælp, kan høre Afsenderens Stemme tale. Vi skulle efter Times give en nærmere Beskrivelse af dette mærkelige Instrument, der bestaaer af tre Hoveddele, som vi ville benævne: Modtagelses-, Opbevarings- og Overleveringsapparatet. Modtagelsesapparatet bestaaer af et højt Rør, hvis ene Ende er forsynet med et Mundstykke; den anden Ende, der er to Tommer i Gjennemsnit, er lukket med en meget tynd Metalplade, der sættes i Svingninger, naar man taler i Røret. Midt i i Metalpladen, der stilles lodret, er anbragt en lille, stump Staalstift, der altsaa deltager i Metalpladens Svingninger. Modtagelsesapparatet anbringes paa et Bord og kan ved Hjælp af Skrue stilles i Forbindelse med Opbevaringsapparatet, der bestaaer af en lille omtrent fire Tommer lang og ligesaa tyk Messingcylinder, hvis Oberflade er skrueflaaret, saaledes at hele Skruelinjens Længde

bliver omtrent fyrgetype Fod. Denne Cylinder er paa en vandret Axe med Haandtag anbragt saaledes, at den ikke alene kan drejes rundt, men tillige under Omdrejningen forskydes sin egen Længde frem eller tilbage.

Antag vi nu, at den førnævnte lille stumpe Staalstift føres hen til Skruegangens Begyndelse ved den ene Ende af Cylinderen, og at denne drejes rundt med Haandtaget paa Axen, saa vil Skruegangen i hele sin Udstrækning kunne blive ført forbi Staalstiften. Talte man i Modtagelsesapparatet, vilde altsaa Stiften, naar Metalpladen i dette svingede, bevæge sig mere eller mindre langt ind i Skruegangen, men der vilde forresten Intet ske. For at kunne opbevare Virkningen af Lydbølgerne indeslutter man Cylinderen i et Stykke Tinfolium, der modtager og altsaa opbevarer Staalstiftens Indtryk under Cylinderens Omdrejninger, medens der tales i Mundstykket. Den menneskelige Stemmes Lyd er saaledes bleven overført i synlig Form paa et Stykke Tinfolie, der kan sendes, hvorhen det skal være. „Aflæsningen“ af dette skeer ved Overleveringsapparatet, der ligner en konisk Metaltrømme, hvis bredeste Ende er aaben. Den anden Ende er omtrent to Tommer i Gjennem-

snit og dækket af en Papirskive, der er paaheftet stift som et Trommestind. En lodretstaaende, flad Staalhjeder, der ender i en Staalstift, Mage til Modtagelsesapparatets Staalstift, staaer ved Hjælp af en Silketraad i Forbindelse med Papirskiven, som af Traaden bringes til at antage en konver Form.

Overleveringsapparatet stilles paa den modsatte Side af Cylinderen i Modtagelsesapparatet; ved Hjælp af Skrue stilles det første Staalstift meget nøjagtigt i Tinfoliens første Indtryk, og naar nu Haandtaget paa Cylinderen drejes med ganske samme Hastighed som tidligere, vil Overleveringsapparatets Staalspids følge Indtrykkene i Tinfolien, Papirskiven vil sættes i Svingning og frembringe netop den Lyd, som opbevarede paa Tinfolien. Bed at sætte Øret til

Metaltrummens bredeste Ende vil Modtageren høre Afsenderens Stemme, der dog er undergaaet en ringe Forandring. Drejer Modtageren Cylinderen hurtigere end Afsenderen, bliver Tonen højere, i modsat Tilfælde dybere. Afsender og Modtager maa være i Besiddelse af det samme Apparat, idet denne Sidste hester Tinfolien paa sit Opbevaringsapparat's Cylinder. Af Tinfolien kan tages mangfoldige Aftryk; naar et Stykke Tinfolie er skrevet eller „talt“ fuldt, heftes et nyt paa.

Det nys beskrevne Apparat er det første i sit Slags, som Opfinderen har konstrueret, men han er allerede ifærd med at underkaste Phonographen forskellige Forbedringer; blandt Andet skulle de næste Phonographers Cylindre drives ved Uhrværk.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortfat.)

Disse Rejsebegivenheder afbrødes af en indtræffende Fødsel i Lejren. Der foresaldt ligeledes et Dødsfald af en meget anset Søster. Hun var en blid og forstandig Hustru til en berømt Mormon-Missionær, Orson Spencer, engang en fortrinlig anset Baptistspræst. Hun havde anmodet Brødrene om at tage hende med dem. Hun vilde ikke lades tilbage. Livet var for meget udtømt af Forsølgelserne til, at hun var istand til at overleve Udvandringen, men hun kunde dog have den Være at dø i sin hendes Folks forevige Tilstand. Flere andre af Søstrene døde ogsaa lige ved Rejsens Begyndelse. Hvo er vel istand til suldelig at asmale Mormon-Kvindernes Heltetod.

Under alt dette blev den Levning af de Hellige, der var ladet tilbage i Nauwoo, ikke forglemmt. Præsidentens Anskuelse om deres Tilstand og Pionerernes Taksigelser for deres Forløsning fra deres Egypten, fremsatte han i et Brev til sin Broder Joseph, dateret „Richardsons Point, Israels Lejr, 55 Mile fra Nauwoo, den 9de Marts“. Han skrev:

„Jeg søler, som om Nauwoo vil blive fyldt af alle Slags Vederstyggeligheder. Det er intet Sted for de Hellige, og Manden tilhviiser mig, at Brødrene hellere maa se at komme bort, saasnart de kunne. Vi bede for Eder bestandigen. Jeg haaber, at Brødrene ikke skulle lide nogen Ulempe der, men Sorgens mørke Skyer samles hasteligen over hint Sted. Det

er meget tvivlsomt om nogen af de Tolv saa snart vil vende tilbage til Nauwoo. Det er intet Sted for mig mere, indtil denne Nation tugtes af den Almægtige, som regerer i Himlen. Denne Nation vil føle den tunge Straffens Haand. De have udgydt Profeters og Helliges Blod og have forarsaget manges Død. Tro ikke, Broder Joseph, at jeg beklager at have maattet forlade mit Hus og Hjem. Nej, langt derfra, jeg er nu saa fri fra Trældom, at Nauwoo forekommer mig som et Fængsel. Det er frydefuldt at skue fremad, men mørkt at se tilbage."

Det Nygte var naaet til Nauwoo, at der var Splid i „Israels Lejr“, og at der var blevet skudt paa Brigham. Herpaa svarede han i sit Brev;

„Det er Alt falskt. Vi have den mest sublimme Fred, der nogensinde fandtes i en Lejr. Der er ikke et splidagtigt Ord i hele Lejren. Herren er med os og, lovet været hans Navn, Alt er vel. Være være Gud! Halleluja! Og jeg tror, at jeg vil føle dette endnu mere, naar vi komme nogle faa Mile længere mod Vest.“

Det var nær Chariton, at „Israels Lejrs“ Organisation blev fuldendt paa den 27de Marts, da Brigham formelt blev valgt til Præsident, og der beklædedes Kaptajner over Hundreder, Halvtreds og Ti.

De Tolv bleve saaledes løste fra deres mere verdslige Bestillinger og bleve i deres mere apostoliske Karakter stillede i Spidsen for Afdelinger som Præsidenter.

Lejrens Forsyning blev ligeledes stillet under en organiseret Bestyrelse. Henry G. Sherwood blev beklædet som fungerende Kommissjonær for de første Halv-

treds; David D. Yearsley for de næste; H. H. Edwards for de tredie; Peter Hans for de fjerde; Samuel Fulley for de femte; Joseph Warthan for de sjette. Henry D. Sherwood rangerede som General-Kommissjonær. Der blev ligeledes beklædet uddelende Kommissjonærer. „Deres Pligt“, siger Præsidentens Dagbog, „er at gjøre en retfærdig Uddeling af Korn og Levnetsmidler og saadanne Gjenstande, som leveres til Lejrens Brug, blandt deres respektive Halvtreds.“

Det vil sees heraf, at „Israels Lejr“ erholdt meget af en militær Karakter tilligemed hele en Armees organiske Virkekraft.

De strengeste Lovbud om Uerlighed bleve ligeledes indskærpede i Lejren. Et eller to Tilfælde vil illustrere dette. Ved Chariton skjød en Dreng en Odder ved Flodbredden og opdagede derefter, at den var fangen i en Bildtsælde. Han flaaede den og bragte den til Lejren. Trapperen, Bildtfangeren, kom og klagede over at have mistet flere af sine Fælder. Drengen blev stillet for et Raad og den næste Morgen blev han sendt over til Trapperen med Skindet og Fælden under Bevogtning af Oberst Markham med det Budskab fra Raadet til Trapperen, at dersom een af hans Fælder skulde blive fundet i Lejren indenfor tusind Mile derfra, saa skulde den blive sendt tilbage til ham tilligemed Manden, som havde taget den. Ydermere blev den Morgen, da de afrejste fra Chariton, hele Lejren gjennemløst for de to savnede Fælder. Leberen af Mormonernes Israel syntes at have i Klar Erindring de Plager, som kom over det fordums Israel, fordi de husede stjaalent Gods.

Blandinger.

Det engelske Skoleskib „Curydice“ Undergang i Canalen bekræftes ved Telegrammer fra Ryststationen Ventnor ved Portsmouth til Times. Skibet kæntrade en pludselig Stormbyge med Sneefog udfor Dunnose (ved Wight) i Løverdags Kl. 4 Efterm. og sank øjeblikkelig. En Skonnert, „Emma“, der noget senere sejlede forbi, frelste 5 Mand af Besætningen, men af disse døde kort Tid efter de 3, saa at kun to overlevede Catastrofen, en hvis Cuddicombe og Fletcher, begge i en Alder af 19 Aar. Cuddicombe var en udmærket Søømmer og holdt sig omtrent en Time i Vandet: flere af hans Kammerater raabte til ham om Hjælp, og han forsøgte ogsaa at frelse to eller tre, men maatte støde dem fra sig, da de i Dødsangsten klamrede sig fast til ham og hindrede ham i at svømme. Til sidst blev han tagen ombord i Skonnerten. „Curydice“ havde en Besætning af over 300 Md., fordetmeste unge Sømcænd, som paa de to nær alle have fundet deres Død i Bølgerne. Skibet, der commanderedes af Kapt. Hare, var paa Hjemvejen til Spithead efter et Togt i de vestindiske Farvande. Fra Ventnor Strand iagttoges Ulykken; kort efterat Bygen og Sneetykningen var forbi, skinnede Solen atter klart, men der saaes ikke mindste Spor af det sunkne Skib undtagen nogle store Kister, der førtes bort af Strømmen i Kanalen. Der blev strax telegrapheret efter en Damper fra Portsmouth, som gik ud, men til ingen Nytte. Officersbesætningen bestod foruden Kapiteinen af 4 Lieutenanter og ligesaamange Underlieutenanter samt to Læger.

Id ombord i et Transportdampskib. Fra Trieste meldes, at der i Lloyd-Dampskibet „Sphinx“, som havde 2500 Tjerkesser ombord, der skulde transporteres fra Rawala, øst for Salonichi ved det ægæiske Hav, til Asien, opstod Id, hvorved 500 Personer omkom.

Hungersnød i Brasilien. I Journal do Commercio i Rio de Janeiro læses: 6,203 Familier, repræsenterende 32,333 Personer, have forladt Ceara, hvorfra Hungersnød har fordrevet dem; 6000 Personer, der ere komne fra forskjellige Pladser i det Indre af Landet, have taget Tilflugt til Fortaleza. Tabet af Husdyr i Provindsen Ceara anslaaes til 10 Millioner Pjaester. Paa flere Steder i Provindsen findes ikke en eneste Hest, alle Dyr ere døde af Hunger. De af de ulykkelige Indbyggere, som kunne fly, have, forat naa Rystlandet, maattet vandre tilfods 100 franske Lieus (en Lieu er 14,400 Fod), thi Transportmidler findes aldeles ikke.

Indhold.

Tale af Eldste Joseph F. Smith	Korrespondance	219.
Redaktionens Bemærkninger:	Phonographen	221.
Indsamlingens Nødvendighed	Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Konferencemødernes Afholdelse	Levnetsløb	222.
Den første Emigration	Blandinger	224.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos J. E. Bording.